

og ved min Inkonsekvens i Betragtning af min forskellige Optræden i det kirkelige Udvalg og her i Salen. Men selv om det skulde kunne lykkes den højtærede Minister fremdeles at kunne paavise en Inkonsekvens i min Optræden, og selv om det skulde kunne lykkes den højtærede Minister at overbevise samtlige Medlemmer derom, og selv om det endelig skulde kunne lykkes den højtærede Minister ogsaa at overbevise mig selv derom, saa vilde det jo alligevel ikke i nogen Maade forbedre det foreliggende Lovforslag. Det ene er jo et Spørgsmaal ganske for sig, som i Virkeligheden er ved Siden af den Sag, der ligger for. Og jeg kan ikke nægte, at jo mere jeg har sat mig ind i det foreliggende Lovforslag, des mere er jeg bleven overbevist om, at det er og bliver, folkekirkeligt set, et Misfoster og intet mindre. Der er et gammelt Ord, som siger, at enhver Moder synes bedst om sine egne Børn, og det er derfor naturligt, at den højtærede Minister synes godt om sit Lovforslag, men jeg maa sige, at det efter min Mening er og bliver et saare uheldigt Barn, kirkeligt set. Naar jeg udtalte min Forundring over, at et saadant Forslag var blevet fremsat, var Forundringen begrundet deri, at man ved et Forslag om rent kirkelige Anliggender, vedrørende den danske Folkekirke og fremsat af Ministeren for Kirkevæsenet, efter min Mening kun saare lidt havde taget Hensyn til de fornødne kirkelige Krav. Jeg mener, at den den Gang fremførte Kritik var berettiget, og det fremgaar blandt andet ogsaa af de talrige og indgribende Ændringsforslag, som Flertallet har stillet.

Ærede Medlemmer af dette høje Ting ville mindes, at ved første Behandling af denne Sag fremførte jeg sluttelig enkelte Hovedpunkter. Som et af disse udtalte jeg, at det kun kunde anses for at være forsvarligt at genindføre Menighedsraad, naar disse kom til at danne Underbygningen i en Kirkeforfatning med en repræsentativ og raadgivende Forsamling. Og endvidere sagde jeg, at der ikke burde vedtages nogen Lov om Menighedsraad, Kirkeforfatning og Præstevalg, uden at der samtidig tilvejebragtes en Præstelønningslov. Dette er fremdeles Flertallets principielle Anskuelse, og det er derfor i Princippet ganske enig med det ærede 1ste og 2det Medlem for 9de Kreds (la Cour og Nordby), som have stillet Ændringsforslag Nr. 36. Naar 6 andre Medlemmer af Flertallet gaa ind paa tidsbegrænsede Menighedsraad uden samtidig Indførelse af Kirkeraad og Lønningslov, er det i Virkeligheden en saare

stor Imødekommen overfor Mindretallet, der herved er vist. Det er et ærligt Forsøg paa at opnaa Enighed, at komme til en Forstaaelse, det er en udrakt Haand — jeg beklager, at det hidtil synes, som om denne Haand er bleven ganske vraget.

Naar jeg nu skulde gaa over til at berøre de enkelte Ændringsforslag, skal jeg tillade mig at begynde bagfra og først dvæle ved Ændringsforslag Nr. 38, det, der siger, at denne Lov gælder kun, indtil en Kirkeforfatningslov udkommer, dog ikke ud over 31. December 1915. Der er herved taget skyldigt Hensyn til Kirkeministeriet, saaledes at der gives det rigelig Tid til Udarbejdelse og Fremlæggelse baade af Forfatnings- og Lønningsloven. Vi hævde fremdeles det Princip, at Menighedsraadet kun er paa sin Plads som en Del af en Kirkeforfatning, og ved at tage den Bestemmelse, som udtales i Ændringsforslaget Nr. 38, er jo dette Princip blevet haandhævet, idet der derved henvises til en indenfor en rimelig Tidsfrist kommende Kirkeforfatning. Vi mene fremdeles, at Menighedsraad, dersom de ikke komme til at udgøre en Del af en Kirkeforfatning, i Virkeligheden ere meningsløse. Saa vilde man langt bedre kunne klare sig ved Hjælp af en Præstevalglov og saa overlade det øvrige, som er overdraget til Menighedsraadene, til andre Institutioner, der kunde varetage det lige saa vel, som de kunde.

Jeg skal dernæst nævne Ændringsforslag Nr. 37, der indskyder et nyt Afsnit VII og lyder saaledes: „Afsnit IV i denne Lov træder ikke i Kraft, før en Præstelønningslov udkommer”. Der er herved taget skyldigt Hensyn til Præsterne, idet man gaar ud fra, at de ikke fremdeles bør staa som Ansøgere, vel nok direkte overfor de højeste Myndigheder, men indirekte dog ogsaa overfor Menighedsraadene, uden at vide bestemt, hvorledes Embedernes Indtægter sluttelig ville blive fastsatte og ordnede. Som det vil ses, har et Medlem af Flertallet, det ærede Medlem for Færøerne (Fr. Petersen), taget Afstand herfra, og jeg kan jo sige, at det paa en Maade glæder mig, at det netop blev ham, thi det glæder mig, at det netop er en Præst, der har taget Afstand herfra; der er saa ingen, der vil kunne sige, at der er taget specielle Hensyn til den Stand, det ærede Medlem tilhører. Men selv om jeg forstaa denne Stilling fra hans Side, maa jeg i øvrigt fraraade at følge ham, thi det vilde være et helt Brud med de hævdede Grundanskuelser, dersom man straks vilde give Menighedsraad lovhjemlet Indflydelse paa